

Αριθμός απόφασης 94 /2013
Αριθμός κατάθεσης αίτησης 678/2012
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΝΑΞΟΥ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Σουλτάνα Κρυστάλλη,
Πρόεδρο Πρωτοδικών.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 18-04-2013,
χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την ακόλουθη υπόθεση,
μεταξύ των :

ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης
ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. ΠΕ», που
εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα και 2)
Εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης-Αττικής αστικής μη κερδοσκοπικής
εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», με το διακριτικό
τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εκπροσωπείται νόμιμα,
οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξούσιου τους δικηγόρου του
δικηγορικού συλλόγου Νάξου Ιωάννη Πρωτονοτάριου, ο οποίος κατέθεσε
έγγραφες προτάσεις.

ΚΑΘΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ : Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία
«
», που εδρεύει στο Βόθωνα
της νήσου του Νομού ; όπως νόμιμα εκπροσωπείται,
ιδιοκτήτριας των ξενοδοχείων με την επωνυμία «
» και
«
», που βρίσκονται στο της
νήσου του Νομού η οποία δεν παραστάθηκε.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 22-10-2012 αίτησή
τους, που κατέθεσαν ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, (αριθμός εκθέσεως
καταθέσεως 678/2012), για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε αρχική
δικάσιμος η 14η-12-2012 και μετά από αναβολές η παραπάνω
αναφερόμενη.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ
ΥΠΟΘΕΣΗΣ, και κατά την εκφώνησή της από τη σειρά της, παραστάθηκαν
μόνο οι αιτούντες, όπως αναφέρεται παραπάνω, και ο πληρεξούσιος
δικηγόρος τους ανέπτυξε προφορικά τους ισχυρισμούς του και ζήτησε να
γίνουν αυτοί δεκτοί. ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη διάταξη του άρθρου 226§4 του ΚΠολΔ, που εφαρμόζεται κατά την τακτική διαδικασία, ορίζονται τα ακόλουθα : «Ο Δικαστής που διευθύνει τη συζήτηση σημειώνει στο πινάκιο αν η συζήτηση έγινε κατ' αντιμωλία ή ερήμην ή αναβλήθηκε ή ματαιώθηκε... Αν η συζήτηση αναβληθεί, ο γραμματέας οφείλει αμέσως μετά το τέλος της συνεδρίασης να μεταφέρει την υπόθεση στη σειρά των υποθέσεων που πρέπει να συζητηθούν κατά τη δικάσιμο που ορίσθηκε. Κλήση του διαδίκου για εμφάνιση στη δικάσιμο αυτή δεν χρειάζεται και η αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων». Από την άνω διάταξη προκύπτει ότι σε περίπτωση αναβολής της υποθέσεως σε άλλη μεταγενέστερη δικάσιμο δεν χρειάζεται κλήτευση των διαδίκων. Τουτό έχει πρακτική σημασία όχι στην περίπτωση, που παρίστανται στην αρχική δικάσιμο αμφότεροι οι διάδικοι, και αμφότεροι ή ένας από αυτούς ζητεί αναβολή, αφού αυτοί τότε αμέσως πληροφορούνται τη νέα δικάσιμο, αλλά στην περίπτωση που η αναβολή χορηγείται κατ' αίτηση του ενός παρισταμένου διαδίκου, ενώ απολείπεται ο αντίδικός του. Εδώ η εγγραφή της υποθέσεως στο πινάκιο θεωρείται ως πλασματική κλήτευση του διαδίκου που απουσιάζει (βλ. ΕφΑθ 5959/1995, ΕλλΔνη 1996.161, ΕφΑθ 5454/1994, Αρμ 1995.366=Δ 1996.170). Ακόμη, από τη ως άνω διάταξη συνάγεται ερμηνευτικά ότι και σε περίπτωση μη τήρησης πινακίου, όπως συμβαίνει στην περίπτωση εφαρμογής της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, όταν κατά την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο παρίστανται αμφότεροι διάδικοι και ένας εξ αυτών ζητεί αναβολή για τη συζήτηση της υπόθεσης σε μεταγενέστερη δικάσιμο, δεν απαιτείται κλήτευση των διαδίκων για την εμφάνισή τους στη μετ' αναβολή δικάσιμο, με επίδοση πρακτικού αναβολής, καθόσον οι παριστάμενοι διάδικοι πληροφορούνται την ημεροχρονολογία της μετ' αναβολής δικασίμου.



Στην προκειμένη περίπτωση από τη με αριθμό 676β/05-12-2012 έκθεση επίδοσης του αρμοδίου δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο , που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι αιτούντες, προκύπτει ότι επικυρωμένο ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης, με πράξη ορισμού δικασίμου και με κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 14^{ης}-112-2012 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην καθής η αίτηση. Κατά την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος, η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 17^{ης}-1-2013. Κατά τη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 8^{ης}-03-2013. Κατά τη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος παραστάθηκαν οι διάδικοι δια των πληρεξουσίων τους δικηγόρων και η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε μετά από αίτημα της καθής η αίτηση για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας (βλ. σχετική επισημείωση του Δικαστή επί του αντιγράφου της αιτήσεως των ασφαλιστικών μέτρων). Επομένως, σύμφωνα με όσα έχουν λεχθεί στην προηγούμενη νομική σκέψη της παρούσας, και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι κατά τη δικάσιμο της 8^{ης}-03-2013 παραστάθηκαν αμφότεροι οι διάδικοι, η δε υπόθεση αναβλήθηκε μετά από αίτημα της καθής η αίτηση δεν απαιτείται, ενόψει της γνώσης εκ μέρους της καθής η αίτηση της ημεροχρονολογίας της μετ' αναβολής δικασίμου, η επίδοση σ' αυτήν πρακτικού αναβολής, με επιμέλεια των αιτούντων. Κατόπιν τούτων πρέπει το Δικαστήριο να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν και αυτή παρούσα (πρβλ. άρθρα 696 παρ. 1 και 699 του ΚΠολΔ βλ. επίσης ΜονΠρωτΘεσ 16755/2005, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ και ΜονΠρωτΘεσ 24710/1998, Αρμ 1998.1526).

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του νόμου 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως ισχύει μετά το νόμο 3057/2002, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν

εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ 1, 47 παρ 1 και 48 παρ 1 του προμνησθέντος νόμου 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα δορυφόροι, καλώδια ή για την ειδικότερα στη διάταξη του άρθρου 3 παρ 2 του ίδιου νόμου προσδιοριζόμενη παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων εύλογη και ενιαία αμοιβή. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, περαιτέρω, ότι ο σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι, καταρχάς, η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για την προσωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτήν έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο, δηλαδή, στοιχεία σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης του έργου είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια «κοινό» (βλ. ΑΠ 907/2003, ΕλλΔνη 44.1481, ΠολΠρωτΧαλκ 197/2009, αδημοσίευτη στο

νομικό τύπο). Απαιτείται, τελικά, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 του νόμου 2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά, και προεχόντως, μία σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τους όρους του νόμου 2121/1993 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μία σχέση της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (βλ. ΑΠ 820/2003, ΠοινΔημ 2003.1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ιδίου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτή να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μίας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων), από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης, εγκαταστημένου μόνιμως ή ευκαιριακά προς

μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτήριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. Γ. Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, έκδ. 2002, σ. 217, Λ. Κοτσίρη, Αναμετάδοση ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης, σε ΕπΕμπΔικ 2002.251, Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, έκδ. 2002, σ. 112, βλ. και Εφαθ 7196/2007, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, με παραπομπή στην υπόθεση C-306/05 Sociedad General de Autores y Editores de Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που έχει επί του ιδίου νομικού θέματος αποφανθεί). Εξάλλου, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του νόμου 2121/1993 είναι, όπως προαναφέρθηκε, ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του νόμου 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στην ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ 1 β, 58 και 32 παρ 1 του νόμου 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και



προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιοριστεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογιστεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Με τον τρόπο αυτόν εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο όργανο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλόμενης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων παρατηρητέα τα ακόλουθα : Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (νόμος 2121/1993 και 3057/2002) και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19^{ης} Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29^{ης} Μαΐου του έτους 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Συνεπώς, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή, χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα, ραδιοηλεκτροπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοηλεκτροπικά οι πελάτες των ξενοδοχείων («κοινό» υπό την προαναφερόμενη έννοια) από τις εγκαταστημένες στα δωμάτια τους συσκευές τηλεόρασης και ραδιοφώνου, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, με συνέπεια, όπως προαναφέρθηκε, να συντρέχει περίπτωση δημόσιας εκτέλεσης, υπό την έννοια του άρθρου 3

παρ 2 του νόμου 2121/1993, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το νόμο 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής, όπου ευρίσκεται, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (αν, δηλαδή πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από άποψη χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και οι ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης, από τους πελάτες του, έργων προστατευόμενων από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ιδίου Δικαστηρίου για ξενοδοχεία ανάλογης κατηγορίας και θέσης (βλ. ΠολΠρωτΘεσ 11209/2008, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο, ΠολΠρωτΧαλκ 197/2009, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο, ΠολΠρωτΛαμ 197/2007, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο).

Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες, αστικοί μη κερδοσκοπικοί φορείς, με την υπό κρίση αίτησή τους, εκθέτουν ότι είναι οι μόνοι νόμιμα συνεστημένοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας-ήχου αντίστοιχα, ως έχοντες δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων την είσπραξη, τη δικαστική

διεκδίκηση και τη διανομή της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους, μέσω εγκαταστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων και ραδιοφώνων και κάλεσαν αυτούς σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους, πλην όμως η καθής αίτηση, η οποία διατηρεί επιχείρηση δύο ξενοδοχείων στο _____ του Νομού Κυκλάδων με τους διακριτικούς τίτλους « _____ », και « _____ », προβαίνει ανελλιπώς σε δημόσια παρουσίαση έργων τους, σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι μέσω των εγκαταστημένων σε κάθε δωμάτιο συσκευών τηλεόρασης και ραδιοφώνου έχουν τη δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές μελών τους, μεταδιδόμενων από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, αρνείται εντούτοις, κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης και καταβολής της ως άνω αμοιβής και ζητούν να καθορίσει το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που από την αιτία αυτή δικαιούνται οι αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών για τα έτη 2007 έως 2011, στο ποσό των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως και στο ποσό των 65,70 ανά δωμάτιο κατ' έτος και συνολικά στο ποσό των 1.182,60 ευρώ για καθένα από τα έτη 2007, 2008, 2009, 2010 και 2011, ήτοι σύνολο 5.913,00 πλέον Φ.Π.Α. 13% για τον πρώτο και 23% για τη δεύτερη των αιτούντων για το ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «ΕΠΑΥΛΙΣ-ΕΡΑΥΛΙΣ», και στο ποσό των 0,07 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως και στο ποσό των 25,55 ανά δωμάτιο κατ' έτος και συνολικά στο ποσό των 715,40 ευρώ για καθένα από τα έτη 2007, 2008, 2009, 2010 και 2011, ήτοι σύνολο 3.557,00 πλέον Φ.Π.Α. 13% για τον πρώτο και 23% για τη δεύτερη των αιτούντων για το ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο « _____ », να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας σε ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές, κατά τη μεταξύ τους συμφωνία, να υποχρεωθεί η καθής η αίτηση να τους καταβάλλει το ήμισυ εκ των προαναφερομένων ποσών για την κάθε

κατηγορία στον κάθε αιτούντα οργανισμό, με το νόμιμο τόκο από την 1-1-2008 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2007, από την 1-1-2009 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2008, από την 1-1-2010 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2009, από την 1-1-2011 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2010 και από την 1-1-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, άλλως επικουρικώς με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Τέλος, οι αιτούντες ζητούν την καταδίκη της καθής η αίτηση στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αίτησή τους, η οποία, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται στη νομική σκέψη της παρούσας, αρμόδια εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. άρθρα 49 παρ. 1 του νόμου 2121/1993 και 686 επ. του ΚΠολΔ), είναι επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα, όλα τα απαιτούμενα από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ στοιχεία για το ορισμένο αυτής και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54-58 του νόμου 2121/1993, όπως ισχύει μετά το νόμο 3057/2002, 686 επ., 728 παρ. 1 περ ζ', 729 παρ 2, 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ. Το αίτημα όμως να καταβληθούν τόκοι από την αρχή του επόμενου έτους είναι μη νόμιμο και συνεπώς απορριπτέο ως τέτοιο, καθόσον οι αιτούντες δεν επικαλούνται προγενέστερη της αίτησης όχληση της καθής η αίτηση. Είναι δε νόμιμο το επικουρικό παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης τόκων υπερημερίας από την επίδοση της αίτησης, στηριζόμενο στη διάταξη του άρθρου 346 του ΑΚ. Πρέπει, επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και από ουσιαστική άποψη.

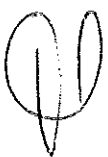
Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα των αιτούντων _____ του _____, κατοίκου _____ του Νομού _____, που εξετάστηκε νόμιμα στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου με επιμέλεια των αιτούντων και όλων των εγγράφων, που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι αιτούντες, πιθανολογήθηκαν, κατά την κρίση αυτού του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά για την υπόθεση αυτή : Οι αιτούντες, αστικός συνεταιρισμός ο πρώτος και αστική μη κερδοσκοπική εταιρία η δεύτερη, είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι συστάθηκαν νόμιμα, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993,

και στους οποίους, όπως εγγράφως δηλώνουν, έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι του πρώτου ηθοποιοί, της δεύτερης μουσικοί, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο των έργων τους, μεταξύ των οποίων η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου 2121/1993. Συγκεκριμένα πιθανολογήθηκε ότι ο αριθμός των μελών του κάθε αιτούντος είναι μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί, ενόψει το ότι υπερκαλύπτει το ελάχιστο της αντιπροσωπευτικότητας της κάθε κατηγορίας δικαιούχων για την οποία ενεργούν αντίστοιχα, ότι αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα αυτών και συνεπώς έχουν κατά τεκμήριο (βλ. άρθρο 55 παρ. 2 του νόμου 2121/1993) την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις προαναφερόμενες κατηγορίες, συνακόλουθα δε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 2 και 58 του νόμου 2121/1993 νομιμοποιούνται για τη δικαστική επιδίωξη του καθορισμού και επιδίκασης της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, ανεξάρτητα αν υπάρχουν και άλλοι συνδικαιούχοι που δεν είναι μέλη τους ή είναι τυχόν μέλη άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η καθής η αίτηση διατηρεί και εκμεταλλεύεται στο Καμάρι της νήσου Θήρας του Νομού Κυκλάδων δύο ξενοδοχεία με τους διακριτικούς τίτλους « ...

» και « ».

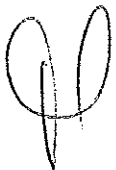
Το πρώτο ξενοδοχείο ανήκει στην κατηγορία των τεσσάρων (4) αστέρων και διαθέτει δέκα οκτώ (18) δωμάτια. Το δεύτερο ξενοδοχείο ανήκει στην κατηγορία των δύο (2) αστέρων και διαθέτει είκοσι οκτώ (28) δωμάτια. Στα ως άνω δωμάτια των ξενοδοχείων είναι εγκαταστημένες συσκευές τηλεόρασης και έτσι παρέχεται στους πελάτες της η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες της τηλεόρασης, που έχει εγκαταστήσει σε όλα τα δωμάτια των ξενοδοχείων της η καθής η αίτηση, συνδέονται με ένα κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των δημοσίων και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, πανελληνίας εμβέλειας. Ερμηνείες και παραγωγές, που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι αιτούντες οργανισμοί, μεταδίδονταν καθημερινά καθόλη τη διάρκεια του έτους από 1 Ιανουαρίου

έως 31 Δεκεμβρίου των ετών 2007-2011 από όλους τους δημοσίους και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας μεγάλο μέρος του τηλεοπτικού χρόνου. Ενόψει των ανωτέρω και λαμβάνοντας υπόψη το μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων στην ελληνική επικράτεια τηλεοπτικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευόμενων από τους αιτούντες έργων ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η καθής η αίτηση στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για την επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και του πορισμού οικονομικού οφέλους κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, την έννοια του «κοινού» διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Προέβη, δηλαδή, στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας, τοποθέτησε σωληνώσεις εγκατάστασης προς διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια των ξενοδοχείων της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεόρασης προς λήψη από τους πελάτες των τηλεοπτικών σημάτων. Είναι λοιπόν προφανές ότι, εν προκειμένω, αν και δεν γίνεται εκ μέρους της καθής η αίτηση χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μετάδοσης, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι αιτούντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι η καθής η αίτηση ως χρήστης-λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης παρουσίασε αυτήν, χωρίς δικαιώματα, σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερθέντων επιχειρηματικών σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των



διαχειριζομένων και προστατευόμενων από τους αιτούντες έργων υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη του άρθρου 3 παρ. 2 του νόμου 2121/1993. Ως προς τις τηλεοπτικές μεταδόσεις προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των αιτούντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια των ξενοδοχείων της καθής η αίτηση, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους αιτούντες την ως άνω εύλογη αμοιβή. Πρέπει να σημειωθεί ότι η συγκεκριμένη χρήση από την καθής η αίτηση των έργων των αιτούντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα, σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας των ξενοδοχειακών μονάδων, ενόψει δε και της φύσης και των συνθηκών της από μέρους της εκμετάλλευσης των προστατευόμενων από τους αιτούντες έργων, καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπόμενου από την προμνησθείσα διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 του νόμου 2121/1993 τρόπου υπολογισμού της εύλογης αμοιβής τους σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων, που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της καθής η αίτηση και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων τους. Συνεπώς, η αμοιβή, που υποχρεούται να καταβάλει η τελευταία στους αιτούντες, πρέπει, ενόψει και των όσων σχετικώς ανωτέρω αναφέρθηκαν, να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Ήδη οι αιτούντες καταρτίζουν στη βάση αυτή ενιαίο και κοινό κατ' έτος αμοιβολόγιο, το οποίο δημοσιεύεται στον ημερήσιο τύπο και αποτελεί πρόταση για τη διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που προβαίνουν, κατά τον προαναφερόμενο τρόπο, σε παρουσίαση έργων των μελών τους στο κοινό-πελάτες τους. Ειδικότερα η εύλογη αμοιβή, που κατά το αμοιβολόγιο και για έτη 2007, 2008, 2009, 2010 και 2011 αξιωνόταν υπέρ των μελών των αιτούντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις κατηγορίας αντιστοίχου με το εκμεταλλευόμενο από την καθής η αίτηση πρώτο ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «
», προσδιορίστηκε για ξενοδοχείο τεσσάρων (4) αστέρων στο ποσό των 0,18 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο κατ' έτος, ενώ η εύλογη αμοιβή, που κατά το αμοιβολόγιο και για τα έτη 2007, 2008, 2009, 2010 και 2011 αξιωνόταν υπέρ των μελών των αιτούντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις κατηγορίας αντιστοίχου με το εκμεταλλευόμενο

από την καθής η αίτηση δεύτερο ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο
« » προσδιορίστηκε για ξενοδοχείο δύο
(2) αστέρων στο ποσό των 0,07 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο κατ' έτος.
Εξάλλου, επιχειρήθηκε συνολική, για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας,
διαπραγμάτευση μεταξύ των αιτούντων και του ξενοδοχειακού
επιμελητηρίου, οι οποίες κατέληξαν στην υπογραφή της από 15-11-2011
συμφωνίας-μνημονίου για την εξώδικη επίλυση του ζητήματος και την
καταβολή της εύλογης αμοιβής. Στα πλαίσια της συμφωνίας ορίστηκε ένα
εύλογο χρονικό διάστημα για την προσχώρηση κάθε ενδιαφερόμενου σε
αυτή, οριζομένου ρητώς ότι «Ρητά συνομολογείται τέλος ότι έναντι
οποιουδήποτε μέλος του ΞΕΕ που δεν προσχωρεί στην προκείμενη
συμφωνία, οι Οργανισμοί θα διεκδικήσουν αποζημίωση των μελών τους, με
βάση το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο τους, χωρίς να δεσμεύονται
από την παρούσα συμφωνία και το δια της παρούσας καθορισθέν ποσό
ανά κατηγορία, καθόσον έχουν καθοριστεί αμοιβές πολύ μικρότερες από τη
μέση επιδικαζόμενη με τις δικαστικές αποφάσεις κατά κατηγορία τιμή. Ως
κριτήριο δε για τον καθορισμό της ως άνω τιμής ελήφθη υπόψη η
μαζικότητα των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων που κατ' εκτίμηση του ΞΕΕ θα
εισέλθουν στη συμφωνία, η εκ του λόγου αυτού συνεπαγόμενη μείωση των
δαπανών των οργανισμών, αλλά και οι υφιστάμενες σήμερα οικονομικές
συνθήκες». Στα πλαίσια της συμφωνίας αυτής το ΞΕΕ ενημέρωσε όλα τα
του μέλη (άρα και την καθής η αίτηση) και ανήρτησε τη σχετική σύμβαση
στο διαδικτυακό του τόπο (site) μαζί με ηλεκτρονική φόρμα και των
στοιχείων εκπροσώπησης των αιτούντων σε όλους τους νομούς της
Ελλάδος, πλην όμως η προσπάθεια απέβη άκαρπη για κατ' ιδίαν
διαπραγμάτευση με την καθής η αίτηση, η οποία αρνείται και αμφισβητεί την
προαναφερόμενη υποχρέωσή της. Περαιτέρω, όπως προαναφέρθηκε, το
Δικαστήριο για τον προσδιορισμό της υπέρ των αιτούντων εύλογης αμοιβής
συνεκτιμά πάντα τα εκτενώς ανωτέρω αναφερόμενα στοιχεία, χωρίς να
δεσμεύεται από το κατά τα άνω αμοιβολόγιο, το οποίο σημειωτέον
καθορίστηκε από τους αιτούντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία της
χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις ανάλογες προς τη θέση και την τουριστική
κίνηση κάθε περιοχής, στοιχεία από τα οποία όμως εξαρτάται το ύψος των
εσόδων εκάστης επιχειρήσεως και, συνεπώς, και η ωφέλειά της από την



παρουσίαση των τηλεοπτικών έργων μέσω των δεκτών που είναι εγκαταστημένοι στα δωμάτια των ξενοδοχείων και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη έστω και γενικά, ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Ειδικότερα στην προκειμένη περίπτωση προέκυψε ότι η τουριστική κίνηση στο κατά τα κρίσιμα εδώ έτη ήταν σημαντική και η πληρότητα των ξενοδοχείων της καθής η αίτηση ανήλθε σε ποσοστό 100% κατά μέσο όρο ετησίως, όπως κατέθεσε ο μάρτυρας των αιτούντων. Συνεκτιμωμένων όλων των παραπάνω στοιχείων, το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσεως εκ μέρους της καθής η αίτηση στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, που, όπως έχει ήδη λεχθεί, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχειρήσεώς της, τον αριθμό των δωματίων και την πληρότητα των ξενοδοχείων της κατά τον κρίσιμο, εν προκειμένω, χρόνο, η οποία ανέρχεται σε ποσοστό 100% κατά μέσο όρο ετησίως, το γεγονός ότι για το συγκεκριμένο αμοιβολόγιο οι αιτούντες υπολογίζουν κατά μέσο όρο την πληρότητα των ξενοδοχείων σε 45% ετησίως, όπως κατέθεσε ο μάρτυρας των αιτούντων, το σκοπό της διαμονής των πελατών σ' αυτά, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής τους, τις πραγματικές δυνατότητες τους να παρακολουθήσουν στο δωμάτιο τους τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου, που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των αιτούντων, κρίνει, με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, ότι το ύψος της εν προκειμένω αιτούμενης ευλόγου αμοιβής πρέπει να καθοριστεί από το Δικαστήριο για καθένα από τα έτη 2007, 2008, 2009, 2010 και 2011 ημερησίως για κάθε δωμάτιο ως προς το πρώτο ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο « » στο ποσό των 0,18 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 65,70 ευρώ (0,18 X 367 ημέρες κατ' έτος). Έτσι για το χρονικό διάστημα από 1-1-2007 έως 31-12-2007 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του πρώτου ξενοδοχείου της καθής ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,18 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 65,70 ευρώ (0,18 ευρώ X 367 ημέρες κατ' έτος) και συνολικά στο ποσό των 1.182,60 ευρώ (65,70 ευρώ X 18 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2008 έως 31-12-2008 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του πρώτου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,18

ευρώ και ετησίως στο ποσό των 65,70 ευρώ (0,18 ευρώ X 367 ημέρες κατ' έτος) και συνολικά στο ποσό των 1.182,60 ευρώ (65,70 X 18 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2009 έως 31-12-2009 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του πρώτου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,18 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 65,70 ευρώ (0,18 ευρώ X 367 ημέρες) και συνολικά στο ποσό των 1.182,60 ευρώ (65,70 X 18 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2010 έως 31-12-2010 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του πρώτου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,18 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 65,70 ευρώ (0,18 ευρώ X 367 ημέρες) και συνολικά στο ποσό των 1.182,60 ευρώ (65,70 X 18 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2011 έως 31-12-2011 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του πρώτου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,18 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 65,70 ευρώ (0,18 ευρώ X 367 ημέρες) και συνολικά στο ποσό των 1.182,60 ευρώ (65,70 X 18 δωμάτια). Έτσι και για τα πέντε (5) επίδικα έτη η καθής η αίτηση οφείλει εύλογη αμοιβή στους αιτούντες για το πρώτο ξενοδοχείο της συνολικού ύψους 5.913,00 ευρώ (1.182,60 ευρώ X 5 έτη). Περαιτέρω, λαμβάνοντας υπόψη τα αυτά ως άνω κριτήρια το ύψος της εν πρόκειμένω αιτούμενης ευλόγου αμοιβής πρέπει να καθοριστεί από το Δικαστήριο για καθένα από τα έτη 2007, 2008, 2009, 2010 και 2011 ημερησίως για κάθε δωμάτιο ως προς το δεύτερο ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «
» στο ποσό των 0,07 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 25,55 ευρώ (0,07 X 367 ημέρες κατ' έτος). Έτσι για το χρονικό διάστημα από 1-1-2007 έως 31-12-2007 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του δεύτερου ξενοδοχείου της καθής ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,07 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 25,55 ευρώ (0,07 ευρώ X 367 ημέρες κατ' έτος) και συνολικά στο ποσό των 715,40 ευρώ (25,55 ευρώ X 28 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2008 έως 31-12-2008 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του δεύτερου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,07 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 25,55 ευρώ (0,07 ευρώ X 367 ημέρες κατ' έτος) και συνολικά στο ποσό των 715,40 ευρώ (25,55 X 28 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2009 έως 31-12-2009 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του δεύτερου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως

στο ποσό των 0,07 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 25,55 ευρώ (0,07 ευρώ X 367 ημέρες) και συνολικά στο ποσό των 715,40 ευρώ (25,55 X 28 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2010 έως 31-12-2010 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του δεύτερου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,07 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 25,55 ευρώ (0,07 ευρώ X 367 ημέρες) και συνολικά στο ποσό των 715,40 ευρώ (25,55 X 28 δωμάτια). Για το χρονικό διάστημα από 1-1-2011 έως 31-12-2011 η εύλογη αμοιβή για κάθε δωμάτιο του δεύτερου ξενοδοχείου της καθής η αίτηση ανέρχεται ημερησίως στο ποσό των 0,07 ευρώ και ετησίως στο ποσό των 25,55 ευρώ (0,07 ευρώ X 367 ημέρες) και συνολικά στο ποσό των 715,40 ευρώ (25,55 ευρώ X 28 δωμάτια). Έτσι και για τα πέντε (5) επίδικα έτη η καθής η αίτηση οφείλει εύλογη αμοιβή στους αιτούντες για δεύτερο ξενοδοχείο της του συνολικού ύψους 3.577,00 ευρώ (715,40 ευρώ X 5 έτη). Η αμοιβή αυτή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσιάσεως των προστατευομένων από αυτούς έργων μέσω των δεκτών τηλεοράσεως, που είναι εγκαταστημένοι στα δωμάτια των ξενοδοχείων της καθής η αίτηση και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους σχετικές συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεικτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθής η αίτηση έχει αποκομίσει κατά τα ανωτέρω έτη οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων. Επομένως, πρέπει η ένδικη αίτηση να γίνει δεκτή και ως κατ' ουσία βάσιμη, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας. Τέλος, πρέπει η καθής η αίτηση, λόγω της ήττας της στην παρούσα δίκη, να καταδικαστεί στην καταβολή των

δικαστικών εξόδων των αιτούντων, κατόπιν σχετικού προς τούτο αιτήματός τους (βλ. άρθρα 106, 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της καθής η αίτηση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά, την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά την ενιαία και εύλογη αμοιβή, που πρέπει να καταβάλει στους αιτούντες η καθής η αίτηση για την από μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως, εγκαταστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό της παρούσας πρώτο ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο "

», στο ποσό των 1.182,60 ευρώ για το έτος 2007, στο ποσό των 1.182,60 ευρώ για το έτος 2008, στο ποσό των 1.182,60 ευρώ για το έτος 2009, στο ποσό των 1.182,60 ευρώ για το έτος 2010 και στο ποσό των 1.182,60 ευρώ για το έτος 2011 και συνολικά στο ποσό των 5.913,00 ευρώ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπεί τους αιτούντες και ειδικότερα ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους ηθοποιούς και ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά την ενιαία και εύλογη αμοιβή, που πρέπει να καταβάλει στους αιτούντες η καθής η αίτηση για την από μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως, εγκαταστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό της παρούσας δεύτερο ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «

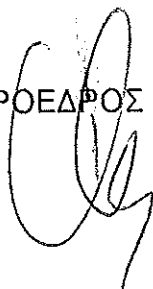
», στο ποσό των 715,40 ευρώ για το έτος 2007, στο ποσό των 715,40 ευρώ για το έτος 2008, στο ποσό των 715,40 ευρώ για το έτος 2009, στο ποσό των 715,40 ευρώ για το έτος 2010 και στο ποσό των 715,40 ευρώ για το έτος 2011 και συνολικά στο ποσό των 3.577,00 ευρώ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπεί τους αιτούντες και ειδικότερα ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους ηθοποιούς και ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθής η αίτηση να καταβάλει στους αιτούντες οργανισμούς το μισό της παραπάνω, αντίστοιχα, για τον καθένα καθορισθείσας αμοιβής με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης και κατά προαναφερόμενα ποσοστά για τον καθένα από τους αιτούντες πλέον του αναλογούντος στα προσωρινά καταβλητέα ποσά, Φ.Π.Α. για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθής η αίτηση στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στη , στις 24 Απριλίου του έτους 2013, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ



Για τη δημοσίευση

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ
ΚΑΡΕΛΕΜΟΤΑΟΥ